

καὶ ὅσα κι' ἂν μᾶς κάνουνε δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο,
παρὰ φοβέrais μοναχά..

- Τ.** Κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω
Λ. Κι' ἂν ὅλοι παραιτήσουνε τὸ κόμμα τὸ 'δικό μας,
τοῦτο πολὺ καλλίτερα συμφέρει καὶ 'στοὺς δυό μας.
'Ἐπτά δὲν εἶναι, Πρόεδρε, θαρρῶ, τὰ ὑπουργεῖα;
κρατεῖτε σεῖς τὰ τέσσερα, κρατῶ κι' ἐγὼ τὰ τρία,
καὶ φεύγουν 'Ροῦφοι, 'Ράλληδες, καὶ ἄλλοι περιδρόμοι
Τ. 'Ὡ! συμφωνῶ πληρέστατα μὲ τὴ 'δική σας γνώμη.
Λ. Καὶ τώρα τί προστάζετε, σὶρ Πρόεδρε, νὰ κάνω.
Τ. 'Αφήστε με, παρακαλῶ, ὀλίγο ν' ἀνασάνω.
Λ. Μὴν ἐνωχλήσθε καὶ πολὺ περὶ πολλῶν πραγμάτων.
καὶ εἴμεθα 'στὴν ἐποχὴν τῶν κυνικῶν κανυμάτων.
Πιστεύσατε, σὶρ Πρόεδρε, πῶς δια τρέχουν ντρίτα
καὶ 'πάγω 'στὰ 'Ολύμπια νὰ 'δῶ τὴν Φ α β ο ρ ί τ α.

Καινούρια φασαρία μέσα 'στὴν 'Εταιρία.

Καὶ 'στὸ 'Αρσάκειό μας τρεχάματα μεγάλα...
ὁ Σύμβουλος ὁ δεῖνα κι' ἡ τάδε ἡ δασκάλα
εἰς τὸ σχολεῖο ἐφέρον ἀντάρα καὶ μουρμουρα,
μαλλιώματα καὶ παύσεις καὶ ἀνακατοσουρα.

Καὶ τὰ Σχολεῖα 'γινῆκαν τοῦ ἔρωτα φωληαῖς,
καὶ πέρνουνε καὶ δίνουν ἢ ἔρωτοδουλειαῖς
κι' ὁ γυιὸς τῆς 'Αφροδίτης μὲ τῶσα φλογερά
δασκάλας καὶ Συμβούλους τοξεύει φανερά.

Καὶ τὰ σεμνὴ κορίτσια γελοῦν καὶ κοκκινίζουν,
συμπλέγματα ἐρώτων 'στοὺς τοίχους ζωγραφίζουν,
κυττάζουνε τὸν τάδε, κυττάζουνε τὴν δεῖνα,
καὶ πέρνουν μὴ ἰδέα τῆς ἠθικῆς κι' ἐκεῖνα.

'Αφοῦ ἐμασκαρεύθη ἐδῶ τὸ κάθε τι,
ἀφοῦ ποδοπατεῖται παντοῦ ἡ ἀρετὴ,
καὶ τὸ 'Αρσάκειό μας, τὸ μόνον μας Σχολεῖο,
τῆς παρθενιάς καὶ τοῦτο ἄς γίνῃ μακελλίω.

'Ρωμηὲ σοῦ στέλλω μερικὰ τραγούδια κάπως κλασικά.

'Ἐφυγε κι' ὁ Μάης ὁ χαριτωμένος,
καὶ ἄλλοῦ τὸ βῆμα ὁ τρελλὸς πλανᾶ,
κι' ὁ καθεὶς μας τρέχει καταϊδρωμένος
ν' ἀγοράσῃ τώρα καλοκαιρινά.

Χθὲς ἀργὰ περνοῦσα ἐξ' ἀπ' ἓνα σπῆτι
κι' ἀκουσα νὰ λέγῃ μὴ γλυκεῖα φωνή:
—'Αχ! μαμᾶ μου, θέλω νὰ μοῦ πάρῃς τοῖτι,
γιατὶ ὅλοι εἶνε καλοκαιρινοί.

Καὶ τὴν ἄλλη, μέρα ἢ γλυκεῖά μας κόρη
εἰς τοὺς δρόμους τρέχει κι' ὄλους τυραννεῖ,
τὸ λουσάτο τοῖτι μὲ χαρὰ ἐφόρει,
κι' ἦτανε καθ' ὅλα καλοκαιρινή.

Κόκκινο τὸ τοῖτι ῥοδαλὴ τὴν κάνει
σὰν μὴ παπαροῦνα ἔξω τοῦ χωριοῦ
τόσο, ποῦ φοβᾶσαι μήπως τὴν μαράνη
ὁ βρασμένος ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ.

—Περβολάρη, πόσο δίνεις τ' ἀγγουράκια;
φώναζε 'στὴν πόρτα ὠμορφὴ κυπέλα,
κι' ἄπλωνε μὲ βία τ' ἄσπρα τῆς χερᾶκια,
καὶ φοροῦσε τοῖτι κι' ἦτανε μὴ τρέλλα.

'Ἐξω 'στὰ Πατήσια τρέχουν κοπελούδαις
μέσα 'στὰ λουλούδια τὰ ζωγραφιστά,
καὶ θαρρεῖς πῶς εἶνε ὄλαις πεταλούδαις
μὲ τὰ νέα τοῖττα τὰ χρωματιστά.

Μὰ καὶ τοῦ Φαλήρου νά! ἢ παραλία,
ποῦ φορεῖ σὰν νύφη ἀπ' ἀφρὸ στεφάνι...
ἐκεῖ δὰ λιγνοῦλα καὶ κομπὴ κυρία
τὸν περίπατό της κάθε βράδυ κάνει.

'Σὰν παλῆ νερὰῖδα λιγερὴ πηγαίνει
κ' ἢ μακρὰ τῆς κόμη ξεγλιστρᾶ χρυσοῦ
'στὰ καλοκαιρινά της εἶναι πιά 'ντυμένη,
καὶ φορεῖ γαλάζιο τοῖτι θαλασσί.

Θάλασσα τὴν κάνει λὲς τὸ φόρεμά της,
θάλασσα ῥιγμένη 'στὴν ξηρὰ τὴ γῆ...
'Αλλὰ ποιὸς δὲν θέλει μέσ' 'στὰ κύματά της
νὰ παλέψῃ 'λίγο ἢ καὶ νὰ πνιγῆ;

'Ἐφυγε κι' ὁ Μάης ὁ χαριτωμένος,
καὶ ἄλλοῦ τὸ βῆμα ὁ τρελλὸς πλανᾶ,
κι' ὁ καθεὶς μας τρέχει καταϊδρωμένος
ν' ἀγοράσῃ τώρα καλοκαιρινά.

Αὐτά, καὶ μένω ταπεινὸς
Γιαννάκης Καλοκαιρινός.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
μὲς' στοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο
συνορεύει μὲ μανδρί,
μὲ τοὺς 'Αγίους Θεοδώρους,
καὶ μὲ κάποιους τορναδόρους.